

ה"ת 15599/08/19 - עמאד חטיב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 15599-08-19 חטיב ואח' נ' ישראל
תיק חיצוני: 202642/19

בפני כבוד השופט יסמין כתילי-מני
מבקש 1. עמאד חטיב ע"י עו"ד שמואל ברזני

נגד משיבה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות צפון

החלטה

המבקש עותר להשבת תפוס - רכב מסוג ניסאן מ.ר. 47601207, (להלן: **הרכב**).

המבקש הינו אחיו של מר מוחמד חטיב (להלן: **הנאשם**) אשר הועמד לדין בבית המשפט המחוזי בנצרת בגין עבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) ונשיאת והובלת נשק - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין.

מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 11/5/19 סמוך לשעה 22:46 נסע הנאשם ברכב בכפר כנא כשהוא נושא עמו נשק, הוציא את הנשק מהגג הנפתח של הרכב וירה ירייה באוויר. בהמשך, ירד הנאשם מהרכב רץ בכביש ושוב ירה מספר יריות לעבר מאפייה שבמקום.

המבקש נימק את בקשתו בציינו כי אינו ולא היה מעורב באירוע מושא כתב האישום והוסיף כי הטענה לפיה הרכב שהה או השתתף באירוע, הינה מוכחשת. המבקש שב וציין כי אין לו חלק באירוע והוסיף כי מפעם לפעם משתמשים בני משפחה בכלי רכב משפחתיים ואולם, איש לא התיר לנאשם ואיש לא העלה על דעתו אירוע כדוגמת האירוע המתואר בכתב האישום. עוד טען המבקש כי הינו רופא במקצועו וכי אין לו כל מעורבות בפלילים.

ב"כ המבקש טען הן בבקשה בכתב והן בבית המשפט כי לרכב אין כל משקל ראיתי וכי הרכב לא יובא כראיה למשפט גם את תיזכרנה הוכחות בפרט כלשהו הקשור בו. עוד ציין ב"כ המבקש כי לא צוין בכתב האישום כי הרכב נתפס כמוצג. ב"כ המבקש הוסיף כי גם אם קיים צורך ראיתי ברכב הרי שהלכות בית המשפט העליון מדגישות את הצורך למנוע פגיעה בזכות הקניין ומחייבות לערוך איזון שיקיים את הצורך הראיתי אל מול מימוש זכות הפרט לקניינו.

ב"כ המבקש טען כי המשך החזקת הרכב על ידי המשיבה גורמת למבקש נזק של ממש, והוסיף כי הרכב נרכש במימון

עמוד 1

בנקאי על כל שוויו וכי הוא ממושכן לטובת הבנק המלווה "בנק הפועלים".

בתגובתה, העלתה המשיבה טענות באשר לסמכות העניינית של בית המשפט, שכן לטעמה נוכח הגשת כתב אישום הרי שהסמכות לדון בבקשה מסורה לבית המשפט המחוזי אשר דן בתיק. מתגובת המשיבה ניתן ללמוד כי הרכב נתפס לצורך הצגתו כראיה.

ביום 27/8/18 ניתנה החלטה על ידי כב' השופט מרגלית, ובה קבע כי בית משפט השלום הינו בית המשפט המוסמך לדון בבקשה כגון דא וקבע דיון בפני שופט תורן.

ביום 2/9/19 בדיון שהתקיים בפני כב' השופט גופר, ב"כ המשיבה ציין כי הרכב משמש כראיה בתיק ובשל כך לטעמו אין מקום להחזירו. עוד טען ב"כ המשיבה כי טרם ניתנה תשובה לכתב האישום והוסיף כי מאחר ומדובר בראיה שהיא "נזילה", הרי שעם שחרורה, לא תהיה למשיבה שליטה ל אותה ראיה דבר שיכול לגרום למשיבה נזק ראייתי משמעותי.

בתשובה לדברי ב"כ המשיבה, הציע ב"כ המבקש לקבוע כי הרכב יישמר על ידי המבקש וכי לא תעשה בו דיספוזיציה והוסיף כי הרכב מונצח כמעט מכל זווית.

כב' השופט גופר נתנה החלטה ולפיה, ראוי ונכון להשהות מתן ההחלטה עד אשר תינתן תשובה לכתב האישום .

ביום 09.09.19, השיב הנאשם לכתב האישום וטען כי לא היה במקום האירוע וכפר בנסיעה ברכב באותו יום ובביצוע ירי מתוך הרכב בזירת האירוע.

במסגרת התשובה לכתב האישום ב"כ המבקש ביקש להסב את תשומת לב המשיבה כי חלונות הרכב מושחרים כאשר החלונות הקדמיים מושחרים פחות מהחלונות האחוריים , דבר שלטעמו מצדיק החזרת הרכב.

ביום 09.09.19, לאחר שניתנה תשובה לכתב האישום, התקיים דיון בפני, הצדדים חזרו על טיעוניהם בכתב וכן על טיעוניהם שהעלו בפני כב' השופט גופר.

לאחר שעיינתי בנימוקי הבקשה, תגובת המשיבה ושמעתי את טיעוני הצדדים נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

בענייננו מטרת התפיסה הינה הצגת החפץ כראייה בבית המשפט. אין מחלוקת בין הצדדים כי התפיסה בוצעה כדין, הצדדים חלוקים באשר להצדקה להמשך תפיסת הרכב.

בבוא בית המשפט להחליט בבקשה כגון דא, עליו להידרש לשתי שאלות; האם מתקיימת עילה להמשך תפיסת החפץ בידי המשטרה; ואם כן, האם ניתן להגשים את תכלית התפיסה באמצעות שחרור החפץ בכפוף להגבלות מידתיות שתגשמה את התכלית הטמונה בתפיסה, בד בבד עם מיתונה והחלשתה של הפגיעה בזכות הקניין של האדם (ראו בש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (12.3.06)**).

במקרה דנן, המדובר בראייה הנוגעת לליבת המחלוקת בין הצדדים, הרי שהנאשם טען אליבי והוסיף (כל עולה מדברי בא כוחו) כי לא ניתן היה לזהות יושבי הרכב מאחר וחלונות הרכב מושחרים. החזרת הרכב בשלב זה ובטרם החלה שמיעת הראיות מקים חשש שמא יערך שינוי ברכב שיגרום לפגיעה ממשית בראיות התביעה וכפועל יוצא, לפגיעה בניהולו התקין של ההליך הפלילי. טענת ב"כ המבקש כי לרכב אין משקל ראייתי וכי הרכב עצמו לא יובא כמוצג על

שולחנו של בית המשפט אין בידי לקבל. ראשית, כפי כעולה מכתב האישום וטיעוני הצדדים, לרכב משקל ראייתי משמעותי. גם אם אניח כי הרכב לא יובא לבית המשפט כמוצג הרי שאין בכך כדי להפחית מעוצמת עילת התפיסה ולהצדיק שחרור הרכב. כידוע למשיבה הזכות להחליט בדבר אופן הבאת ראיותיה, ונראה כי בשלב זה אין מנוס מהמשך תפיסת הרכב.

נוכח טיב הנכס, סלע המחלוקת והשלב בו נמצא ההליך הפלילי, אני קובעת כי עילת התפיסה עודנה מתקיימת ולא חלפה מן העולם.

נוכח קביעתי לעיל, אדרש עתה לשאלה אם ניתן להגשים מטרת התפיסה באמצעות "חלופת תפיסה" שפגיעתה בזכות הקניין פחותה.

הסנגור הציע לשחרר את הרכב בתנאי איסור דיספוזיציה. ואולם, תנאים אלה יפים למקרים שמטרת התפיסה הינה חילוט המוצג ולא למקרה כדוגמת המקרה בפנינו. שחרור הרכב בתנאים שהציע הסנגור יהיה בה כדי לסכל תכלית התפיסה שכן לא היה באותם תנאים די למנוע ביצוע שינויים חיצוניים ברכב ולפגוע בראיות הגלומות ברכב.

לא נעלמה מעיני העובדה כי הרכב שייך "לאחר" שאין לו קשר עם האירוע מושא כתב האישום, אך נוכח טיב הראיה בזיקה לגדר המחלוקת בין הצדדים, ובאיזון בין זכות הקניין לאינטרס הציבורי, הכף נוטה לעבר האינטרס הציבורי בדבר תקינות ההליך הפלילי.

אומר את המובן מאליו כי עוצמת העילה עתידה להשתנות במהלך ניהול המשפט, וככל שהעילה תיחלש, מצופה מהמשיבה להחזיר את הרכב.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ט, 16 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.